

St.-John's Blues Band, of de lijdensweg van drie muzikanten tijdens de jaren '60. Of van blues naar hardrock voor een man uiteindelijk voor een 'steady job' koos.

DEEL 1

Om je een idee te geven van het verschil tussen blues- en/of een rockband uit de jaren zestig en nu, dat is geen sinecure, want sinds die hippe dagen is er op technologisch vlak heel wat veranderd. Ik moet je niet vertellen wat er de dag van vandaag beschikbaar is om muziek te maken en meer, om je eigen cd of plaat te maken.

Toen ik nog met muziek bezig was, had je, indien je veel centen had, een 'degelijke' bandopnemer waar je dan een demootje (of zoiets toch...) kon mee opnemen, maar die kwaliteit was zo goed dat je eigenlijk beter dat ideeetje liever kon vergeten. Airplay, wat nu de dag van vandaag een standaardnorm is geworden, zelfs als je nog niet over je eigen plaat beschikt, had je destijds niet en het was via via dat je misschien, en ik zeg misschien, eens op de radio te beluisteren viel.

Het verhaal van mijn eerste band schetsen kan bij sommige mensen emoties oproepen, maar toch wil ik jullie een beeld geven hoe het er in de jaren zestig aan toe.

St.-John's Blues Band was een band bestaande uit drie jonge snaken die de wereld gingen veroveren, zo dacht één van ons er althans over, maar zoals je weet is dit niet gebeurd.

Nico De Haan was onze zanger/gitarist, Benny De Mey nam de bass en piano voor zijn rekening en ik sloeg, zo hard ik kon, op de drums.

Alles begon door een toevallige ontmoeting van muzikliefhebbers die op dezelfde lijn zaten wat hun muziekinteresse was : blues !

De naam St.-John hadden we gewoonweg 'gepikt' van een bluescafé uit het Antwerpse (als ik me niet vergis was deze café gelegen aan de Jezuitenstraat, aan het Consciencepleintje, en tot voor enkele jaren terug (misschien is ze er nu nog...) stond deze ouwe kroeg bekend als café Babylon, een café waar je beter niet binnen kon komen wilde je niet 'high' worden... alleen al van de 'rookwolken' die daar hing.

Algauw begonnen we met onze activiteiten in de kelder van onze gitarist, ergens in het centrum van Stad Antwerpen, maar omdat lawaai voor overlast zorgde werden we gedwongen ons heil elders te zoeken. Toen kwamen we terecht in de jeugdclub waar onze bassist Benny steeds uithing, een club waarvan de naam mij ontschiet maar ze was gevestigd aan de Villerslei in Schoten. Daar hebben we lange tijd geoefend en gespeeld ter compensatie voor het gebruik van de club als oefenlokaal.

Al snel waren we op elkaar ingespeeld en we begonnen op te treden. Nu ga ik hier niet alle optredens vermelden, god, weet ik nog waar we overal gespeeld hebben..., maar toch wil ik enkele aanhalen die nog steeds in mijn geheugen gebrand staan.

De plaatsen waar we het meest hebben gespeeld waren de Muze, Groene Michel, De Waag en diverse café's/disco's (ja ja, toen kon dat allemaal... Maar ook buiten Antwerpen, doorheen gans België, Nederland en Duitsland hadden we onze schaduw achtergelaten.

Op een gegeven moment werden we in één adem genoemd met The Pebbles en Paul's Collection, de groepen die toen de lakens in het Antwerpse uitdeelden. Daar mochten we dus fier op zijn om bij de top drie van Antwerpen te horen. Maar het heeft allemaal niet mogen baten.

De Groene Michel was de plaats waar we het liefst speelden omdat daar steeds een gemengd publiek was, en met gemengd bedoel ik zij die niet 'stoned' waren en zij die dat zo waren dat ze niet eens beseften dat er een band live speelde. De Groene Michel, voor hen die deze zaak niet kennen van vroeger, was gesitueerd aan de Kaasrui, enkele huizen naast het Antwerpse Pershuis. Dit was dus, samen met de Muze en het Pannenhuis van ex-manager Louis De Vries (nu actief in de voetbalwereld), de 'places to be'!

Even een klein woordje over het Pannenhuis. Het Pannenhuis, dat nu volgens mij een restaurant is geworden, was dé muziektempel van België. In deze joint, want meer was het eigenlijk niet, met achteraan een podium, hebben enkele grote namen (die ik me nog kan herinneren) hun continentaal debuut gemaakt, nl. Pink Floyd en Jimi Hendrix waren er twee van. Het Pannenhuis is gesitueerd op het Conscienceplein, schuin tegenover de Stadsbibliotheek.

De Groene Michel was voor ons een uitstekende uitlaatklep om stoom af te blazen en dat deden we met onze nummers op het publiek af te vuren. We speelden zowat alle klassiekers gaande van Muddy Waters tot Elmore James en van Robert Johnson tot Sonny Boy Williamson. Zoals ik reeds zei bevolkte deze kroeg een gemengd publiek, maar ook wij (en onze rechtstreekse vrienden die ons steeds hielpen met het opzetten van ons materiaal) maakten daar deel van uit. Dat was om 'in de stemming' te komen. Geloof me of niet, maar dat hielp echt.

Destijds ontvingen wij een 7.000 tot 10.000 BEF. voor een optreden van 2 maal 3 kwartier, en de drinks waren gratis. Naargelang de stemming zagen we er niet tegenop om langer te blijven spelen (meestal werd dit door het aanwezige publiek zelf gevraagd). Maar op locaties, waar men maar koel reageerde, probeerden we onze set zo snel mogelijk af te werken en weer naar onze kroeg in het Antwerpse. Dat was ons motto. In de Groene Michel hebben we veel rondgehangen, als band maar ook als gewone klant. Het was nu eenmaal een van die kroegen waar je je goed voelde.

In de Muze speelden we regelmatig op een donderdagavond. Daar waren we vriend aan huis als band, en soms speelden we daar, alleen maar om de verveling tegen te gaan, én gratis. Het mooie aan sommige van onze optredens was, wanneer de Antwerpse beatnik Ferre Grignard in de Muze zich aan 't bezatten was, hij verscheidene keren met ons heeft meegespeeld, en dat was voor ons toch een hele eer. Of er toen nog een serieuze noot uit zijn gitaar kwam, ach, dat namen we er bij. Maar net zoals in de Groene Michel had ook de Muze een gemengd publiek, ook weer zij die stoned waren en zij die het op allerlei manieren probeerden maar er niet in sloegen, want een bezoek aan de Muze destijds stond gelijk aan high worden. Je moest dit gewoonweg doen, het hoorde zo. Het was een modeverschijnsel en in de jaren zestig was je niet hip genoeg als je niet één keer per week stoned

was. Helaas hebben sommige dit nooit onder controle gekregen en zijn ze het slechte pad op gegaan wat hun gezondheid betrof.

St.-John was ook een band die graag aan competities deelnam. Van zodra we wisten dat er ergens een wedstrijd voor bands was, schreven we onmiddellijk in. Als ik nu terugblik op deze evenementen, word ik misselijk van hoe het er destijds aan toe ging om een winnaar aan te duiden. Het was bij de meeste organisators meer te doen om het visuele dan om het muzikale aspect. We zijn ooit eens gestrand op een tweede plaats en de groep die als finalist eindigde (ik ga de naam niet noemen) was een band uit een randgemeente. Ze beschikten over het allermooiste materiaal dat toen voor handen was : de twee gitaristen speelden op een Gibson Les Paul De Luxe, de bassist had een Fender Bass, hun slagwerker bespeelde een Premier drumstel en hun keyboards sleurde een Hammond B3 orgel mee. De zang werd versterkt door een Wem-zanginstallatie. De gitaarversterkers waren van het merk Orange. Daarbovenop waren de heren kennelijk net even in Londen gaan shoppen, want hun outfit, wah... prachtig (zo uit Carnaby Street weggelopen...), het was alsof een grote buitenlandse band op het podium stond.

St.-John daarentegen speelde met instrumenten die toen niet veel soeps waren. Ik kan me echt niet meer herinneren op wat voor gitaar Nico en Benny speelden. Nico's versterker, een oude Marshall-amp, die nog van Hugo Spencer (Live) is geweest, en Benny's, Vox-amp, dat waren de enige versterkers die we bij hadden. Ik speelde toen op een nieuw Star drumstel, dat toen veel furore maakte omdat het Japans én goedkoop was.

Zij waren een rockband, wij een povere bluesband uit een achterbuurt van de grote stad. Wij speelden toen vele covers, zij ook maar in tegenstelling met ons repertoire hadden ze ook eigen nummers. Je merkte meteen dat deze jongens van goede komaf waren. Wij vonden dat ze niet slecht klonken (hoe kon het ook anders met zo'n prachtig materiaal dat ze tentoonstelden), maar de jury besliste dat zij als winnaars uit de bus kwamen. Achteraf kwamen vele aanwezigen ons eigenlijk melden dat wij hadden moeten winnen.. Maar zoals ik reeds zei, het showelement ontbrak niet bij deze kerels en kennelijk werd de jury daar door beïnvloed. Maar goed, gedane dingen nemen geen keer. Het is allemaal mooi geweest.

Nog een van die mooie momenten van St.-John's Blues Band was een optreden, samen met andere binnenlandse én buitenlandse bands in de velodroom van Oostende. Ik kan me het jaar niet meer herinneren, maar het moet eind jaren zestig geweest zijn. Ik weet zelfs niet meer of het hier ook weer om een amateurconcours ging of niet, maar de grote Britse band die het geheel mocht afronden was Man, die toen hitgevoelig waren met hun single "Erotica".

Een mooie ervaring die we ooit hebben meegemaakt was naar aanleiding van een artikel dat over ons verscheen in Humo. Een jeugdclub uit Willebroek had over ons gehoord en gelezen en wilde St.-John's Blues Band op een van haar feestjes. Zo gezegd, zo gedaan, en het geld was altijd welkom. Deze mensen betaalden ons toen maar liefst 15.000 BEF. voor een set van 2 maal 3 kwartier.

Toen we daar arriveerden en meteen met de opstelling van ons materiaal begonnen, vroeg de organisator ons: "En... waar is de rest van de band?"

"Welke rest?" vroegen we en hij merkte droog op: "Hoe, ik dacht dat jullie een big band waren." Meteen dacht de goede man dat zijn avond om zeep was,

en eerlijk gezegd dachten wij het ook gezien het aanwezige kille publiek. Ik denk dat die mensen toen nog nooit een bleusband gehoord of aan het werk hadden gezien. Het waren allemaal brave zielen, haren netjes gekamd (en voorzien van de nodige Brylcreem) zoals het hoorde te zijn in een bourgeoiswereld, de jongens allemaal een twee- of driestuks kostuum met bijhorende das, en de dames,... alsof de tijd was blijven stilstaan in 1960. God, het was eind jaren zestig, lange haren en versleten jeans, Pakistaanse jassen, patchouli overal over je lichaam, spannende felgekleurde zijdehemden waren niet meer weg te denken.

Maar goed, ik weet nog dat we snel even overlegden en dat we van ons normale repertorium moesten afstappen maar ook andere nummers spelen die we anders niet deden. We moesten vuur in deze uitgedoofde kachel krijgen. Na de eerste set begonnen al wat dassen scheef te hangen, sommige mannen hadden hun jas al uitgedaan en waren op de dansvloer beland. Maar het was pas met onze tweede set dat het ijs écht smolt, ook bij de jongedames. De ambiance begon echt gevoelig te werken, maar na 45-minuten moesten we er een punt achter zetten. De brave man, die toen zag dat een driemansformatie ook sfeer kon brengen, vroeg ons om toch nog door te spelen en bood ons als extra-compensatie de helft van het originele honorarium aan. Dat was natuurlijk mooi meegenomen en toen hebben we doorgespeeld totdat onze bassist Benny het niet meer zag zitten. Hij was tē ver weg, begrijp je, en gelukkig gebeurde dit op het einde van onze verlengde act. Maar wat toen plaatsvond was natuurlijk geen reclame voor ons maar als je er nu op terugblijkt, is het eigenlijk wel lachwekkend en nog steeds kan ik daar om lachen. Benny besloot om op het allerlaatste moment een nummer alleen op zijn basgitaar te brengen waarop hij dan zou zingen (unplugged dus, maar toen bestond die term nog niet). Maar op het podium stond ook nog een piano die niet van ons was. Benny dacht kennelijk dat dit toestel diende om op te zitten en hij zette zich nogal wild op het klavier van dit tokkeltoestel. Het volgende wat gebeurde was dat Benny, samen met de piano, een halve meter lager dan het podium neerkwamen. Gelukkig kon iedereen daar mee lachen behalve wij. Benny stond vrij vlug op en hervatte zijn ding. Dat heeft zich nooit meer herhaald. De avond was dan toch nog geslaagd, en achteraf hebben we vernomen dat het koele publiek daar echt uit de bol is gegaan. Wat er van waar is, ik weet het niet, want we waren snel vertrokken.

Zoals ik reeds eerder schreef was het niet vreemd tijdens de jaren zestig dat in een snobistische discotheek op een zondagnamiddag een rockband speelde. Zo had je ook destijds nog de Bull Bar (gelegen in de Goldini Galerij (trapje af rechts in het midden van de gang) op de Frankrijklei). Die bar, die toen eigendom was van Herman Braunstein (de vroegere Piranha Bar aan de achterkant van de kathedraal), had regelmatig een Engelse band op het menu staan. Ik kan me echt niet meer de namen van die bands herinneren die daar hebben gespeeld, maar volgens mij was er één grote naam bij, nl. Them, met toen nog Van Morrison als hun zanger).

Maar terug naar St.-John. Eind jaren zestig/begin jaren zeventig, en sommige onder jullie zullen zich deze zaak nog wel herinneren, had je een disco in de Statiestraat, vlak aan de Anneessensstraat, genoemd Blue Moon. Daar hebben we ook gespeeld op zondagnamiddagen, en eigenlijk vreesden wij voor een lage opkomst van publiek, maar dat viel zeer goed mee. We schrokken eigenlijk van die 'snobs' die toen de disco's onveilig maakten. Zij

hadden kennelijk ook een voorliefde voor andere muziek dan pakweg James Brown, The Four Tops en The Supremes. Gelukkig voor ons.

Buiten de normale optredens die we hadden in België en daarbuiten, hebben we ook een keer deelgenomen aan het concours van het beruchte Jazz Bilzen festival. Dit was in 1970, maar dat deden we eigenlijk maar voor de fun. Op dat festival traden alle uitstekende bands op die België toen rijk was.

Maar mijn periode als drummer bij St.-John's Blues Band verliep al snel en ik vormde met enkele andere vrienden en nieuwe band, meer hardrock gericht en we kozen als naam 'Hamlet'.

Samen met mijn vrienden Mark Luyckx, diens broer Jo en onze zanger Leo Van Tilborg begonnen we aan iets waar later de ganse pers over zou schrijven, maar iets dat we eigenlijk nooit gepland hadden.

Mark was onze lead-gitarist (Gibson Les Paul De Luxe), Jo nam de 6-snarige Gibson bass voor zijn rekening en ook de 12-snarige akoestische gitaar. Leo als zanger kwam op de proppen met een Wem-zanginstallie en ik had me net een nieuwe drumkit aangeschaft. Vermits het geen blues meer was, had ik geopteerd voor een dubbele drumkit van het merk Rodgers.

Hamlet was een groep die een repeteerlokaal had in een luxueuze villa in Brecht. Dus iedere dag over en weer pendelen van Antwerpen naar Brecht. Repeteren was het enigste wat we deden, maar in de weekends was het altijd feest. Dan kwamen onze vrienden (én vriendinnetjes) steeds af en kon er niets meer stuk. We speelden wat voor hen, de dingen die we toen al zouden spelen op komende concerten. Ons repertoire, dat nu voor een groot gedeelte bestond uit eigen nummers, maar ook uit covers van groepen als Deep Purple, Uriah Heep en e.a., covers weliswaar gebracht op onze eigen manier, waren nummers die we echt leuk vonden om te spelen.

Een van de mooiste momenten die we daar meemaakten was een zonnige zondagmiddag. We waren reeds goed op elkaar ingespeeld en we besloten om een openluchtconcert te geven. Ja, vlak voor de villa was een grote grasvlakte, en daarop installeerden we ons materiaal. Toen we amper één nummer hadden gespeeld, stond de ganse buurt aan onze deur... maar ook de politie. Laatstgenoemde partij vond dat dit niet kon en we moesten onze spullen weer naar binnen dragen en daar verder spelen. Dit was tegen de zin van de 'toeschouwers' maar het gesakker en gemopper van de omstaanders kon de politie niet op andere gedachten brengen. Dus dit was het einde van ons allereerste live-optreden onder de naam Hamlet.

Dat ging zo enkele maanden door totdat er echt klaar voor waren. Inmiddels hadden we een heuse groep roadies en een 'manager' (een vriend van ons die al onze zo'n zaken regelde).

Op zekere dag liet onze 'manager' weten dat hij een contract versierd had in De Waag, gesitueerd destijds in de Lange Brilstraat aan de Stadswaag.

Het eerste concert van de Antwerpse superformatie, want zo had iemand op de affiches laten drukken (Waarom dat gedaan werd, is mij nog steeds een raadsel).

We moesten om 20:30 beginnen en de set bestond uit 2 x 3 kwartier. Nu moet je weten dat spelen in De Waag garant stond voor algemene bekendheid. Dus iedereen die wat met muziek te maken had (muzikanten

van bekende bands, producers, managers, leuke groupies, enz...) waren aanwezig. Enfin, de zaal zat overladen vol.

Natuurlijk kwamen we niet tijdig aan, want onderweg moest ik retour rijden naar Brecht (Ik herinner me nog dat we toen ter hoogte van het Sportpaleis reden) omdat onze gitarist vond dat hij een 'verkeerde' jas aan had. IJdelheid stond tijdens deze jaren voorop, en niet alleen bij muzikanten hoor. Wij terug, met als gevolg dat we véél te laat arriveerden in De Waag. De organisator begon zich al zorgen te maken, maar onze roadies hadden er al voor gezorgd dat alles netjes opgesteld stond. Er werd ondertussen ook stevig gedronken én gerookt...

En dan kreeg ik de klap van mijn leven!

Nu ben ik niet de persoon die graag over mezelf en/of over mijn vrienden van destijds wil snoeven, maar Hamlet had het potentieel om uit te groeien tot een grote rockband, maar het lot, néén, onze gitarist, dacht daar anders over.

Toen we halverwege onze set stopten voor een break, liet onze gitarist weten dat hij er mee stopte. Ja, het was afgelopen die avond. Hamlet zou maar drie kwartier spelen en gedaan. Dit was meteen ook het einde van deze groep, maar niet van onze vriendschap.

De gebroeders Luyckx, die toen in Edegem woonden, hadden een grote tuin, en Mark had ambities om met muziek verder te gaan maar dan vanuit een studio. Daarom begonnen we, samen met enkele andere vrienden die wisten hoe we dat moesten aanpakken, aan de bouw van een demostudio. Ik herinner me nog hoe we eerst begonnen met de tuin vol beton te gooien. God, wat een rotte job, want de beton moest aangevoerd worden van de straatkant dwars doorheen het huis, zo naar de tuin... en het was juist een snikhete zomer. Na enkele maanden er intens mee bezig te zijn geweest, was de studio klaar, en ik moet zeggen dat het een mooi complex geworden was. De finances kwamen allemaal van vaders Luyckx die er toch erg wampjes inzat.

Dan was het alleen nog maar een zaak om onze instrumenten in de studio te zetten.

Toen konden we beginnen met het studiewerk. Onze eerste klant, en dit is iets wat je natuurlijk nooit vergeet was, en je gelooft het nooit, Raymond Van het Groenenwoud, maar toen nog niet zo bekend als nu. Hij was toen zanger/gitarist van een groep die zich 'Louissette' noemde. Lange haren alom, versleten jeans en een groep die als **EERSTE** Vlaams rocksongs bracht. Dit was een aangename tijd en ik weet niet of Mark nog steeds deze demotapes heeft liggen.

Maar mooie liedjes duren niet lang...

Mark, nadat hij de studio weer sloot omdat het financieel toch niet zo aantrekkelijk bleek te zijn, werd stage-manager bij Rob De Nijs, Jo is enkele jaren later met een audio-visueel bedrijf van start gegaan, en Leo, onze zanger, wel, volgens de laatste berichten die ik destijds had opgevangen, is hij teruggekeerd naar zijn oude vertrouwde job bij Bell Telephone (nu Alcatel).

Omdat het werk met die studio niet echt veel geld in het laadje bracht, werd ik verplicht om naar een 'steady job' uit te kijken en daarom belandde ik na

enkele omzwervingen bij Pionier. Sindsdien, en dit bij gebrek aan tijd, ben ik niet veel meer met muziek bezig geweest. Occasioneel een drummer vervangen bij een bestaande band, en af en toe in de backingband van een andere muzikant spelen, en daar bleef het ook bij. Maar eenmaal gebeten door een muzikale microbe...

Daarom heb ik besloten om terug wat te oefenen op een drumstel en naarmate mijn ontwikkelingen, en geloof me, het zal een zware dobber worden, ga ik me misschien terug met het samenstellen van een band bezighouden. Je bent nooit te oud om je geliefkoosde hobby verder te zetten. Ach, Madison Square Garden of de Hammersmith Odeon horen niet echt bij de zalen waar ik eens zou willen spelen.

Alfons Maes